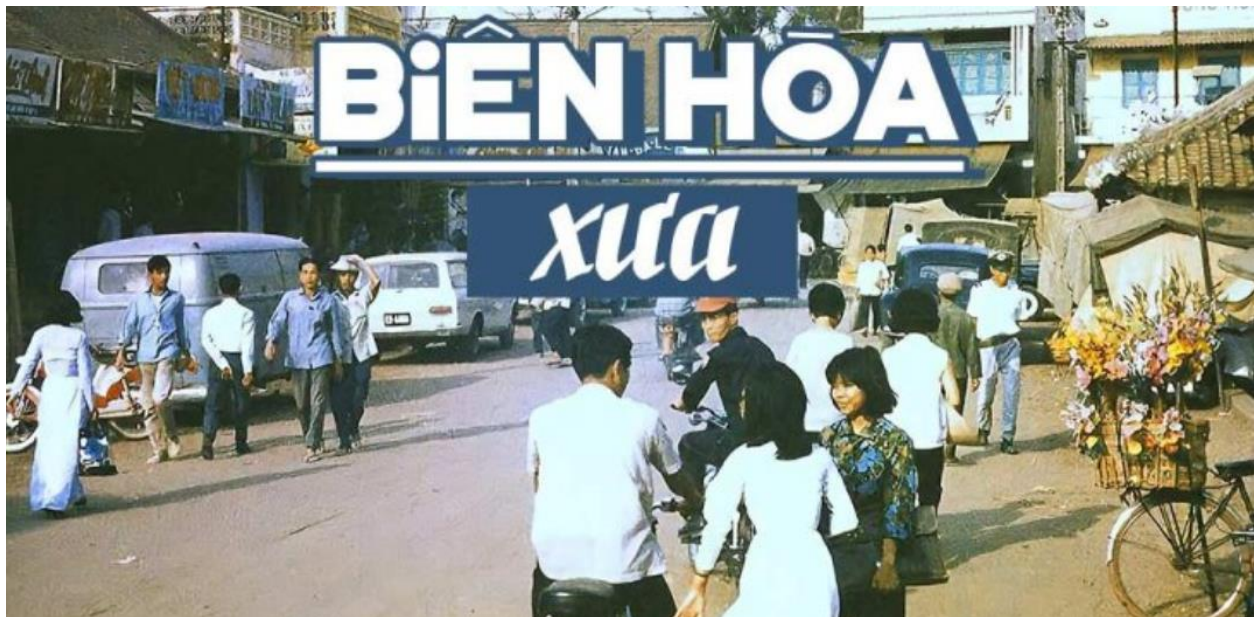

HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài: **Hội Ký Những Người Con Trai Biên-Hoà-Phần 2** của đồng hương **Trương V. Mạnh** đóng góp trên diễn đàn Hội. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời. **Trân trọng.**

HỘI KÝ NHỮNG NGƯỜI CON TRAI BIÊN-HOÀ Phần 2

Khi khám bệnh vào quân đội, tim tôi đập quá nhiều nên bị bác sĩ Luyện phê rớt. Cũng nhờ anh Bảy Hoà quen biết, nên anh Bảy

dẫn tôi gặp ông Luyện khám lại. Ông phê chấp nhận nên tôi mới được vào quân đội. Anh Bảy biếu ông 2 chai Martell Cognac!

Anh Hiệp - Thạch con dì Sáu Nữ gởi tôi cho người bạn, đại úy làm việc tại Ban Quản Trị 3. Nhờ vậy, tôi mới được về trình diện tại Quân Đoàn III, Biên-Hoà, từ đó họ chuyển tôi ra Tiểu Đoàn 1/9 đang đóng tại Bền-Kéo, giữa Gò-Dầu và Tây- Ninh. Ở đây, tôi thật sự là người lính tiền đồn, làm việc cho một đại tá hoặc đại úy Mỹ, cố vấn cho tiểu đoàn. Mừng 1 Tết, tôi lên đường ra đơn vị, tôi được Mỹ chở vào phi trường Biên-Hoà, gặp anh Đai đang gát công. Anh là bạn học lớp đêm trường Minh Tân, có lúc tôi cũng ôn toán cho anh cùng vài người bạn khác.

Ngày đầu, vừa xuống trung đoàn 9, tiểu đoàn 1, tôi gặp nhiều lính Nùn, tài xế và hạ sĩ quan văn phòng, họ đều nói tiếng Tàu giọng Quảng-Đông nên tôi rất thân họ. Tôi ở chung với trại hạ sĩ quan và đối diện là nhà cố vấn Mỹ, rất khang trang. Phản ứng đầu tiên tôi được biết là anh thông dịch dân sự ăn hiếp một anh thông dịch đồng hoá. Nhưng sau, anh này không còn ở đây nữa. Rồi khi một thiếu tá Mỹ vừa mới đến Trung Đoàn, ông ta chỉ tay vào anh thông dịch và nói: Fucken!, vì anh này không mang giày và quần áo trong không giống ai? Tôi liền phản ứng và viết thư bài tố thái độ không hài lòng vì bản chất tôi bẩm sinh thường bất bình. Tôi viết: Người lính thông dịch chỉ được huấn luyện 3 tuần quân sự và nếu có phạm kỷ luật thì thiếu tá dùng quân luật phạt thay vì chửi thề vì ông đến từ một nước văn minh! Sáng hôm sau ông vơ tay chào khi gặp tôi!

Công việc tại tiền đồn không có nhiều việc làm. Tiểu đoàn thường tổ chức hành quân lục soát vùng lân cận cách vài tuần. Thỉnh thoảng có vài chạm xúng du kích bắn tĩa rồi lẫn trốn. Vì không

việc làm, nên tôi khuyến khích anh trung sĩ nhất cùng trại nên học thêm cái gì. Anh và tôi lên Mít Một gần chợ Long-Hoa nhờ anh Sáu bà con tìm người đóng hai cái đu đựng đồ. Vậy mà anh giữ lại cho tôi vài năm sau chở về Phú-Lợi, khi tiểu đoàn không còn đóng quân tại Bến-Kéo. Điều này, chứng tỏ người Nùn rất trung thành.

Tại Bến-Kéo, tôi thỉnh thoảng ngồi xe kéo đến Tây-Ninh thăm anh Thời, làm việc thông dịch cho cố vấn tiểu khu. Anh Thời rất thân thiện, có vợ người Đà-Lạt rất đẹp. Tôi thường lên thăm anh và ngồi ăn bánh ngọt, uống trà rất cảm thích, vì ở đây chỉ có vài người Việt. Anh Thời rất thích tôi nên khi vui anh hỏi tôi có thích em gái của anh. Thích đưa nào tôi làm mai cho. Nơi tỉnh nhỏ, hẻo lánh mặc dù năm 1962 chưa có chiến tranh lớn, nhưng vẫn có cán bộ nằm vùng. Mỗi ngày xe jeep rước anh Thời đi làm, và thường đi vào vườn cao-su Bà Đám, nên một hôm xe jeep bị bẫy mìn nổ làm anh Thời bị thương nặng. Trong khi di tản về nhà thương, vợ anh Thời nói anh nói buồn ngủ và từ giây phút đó anh ngủ luôn-chết. Từ khi đó tôi không còn liên lạc.

Anh ba Liềm con cô Tám Vĩnh-Long, làm việc tại Gò-Dầu, vì anh an hoi lộ nên bị bắt giam ở Tây-Ninh. Tôi vào thăm anh và cho anh ít quà nhờ cố vấn Mỹ mua từ PX.

Trong 2 năm ở Trung Đoàn 9, ngoài những cuộc hành quân địa phương, có hai cuộc hành quân lớn có thể nguy hiểm đến tính mạng: 1 Hành quân cấp sư đoàn. Đó là hành quân vào mật khu Dương Minh Châu. Sư Đoàn lần đầu tiên mở cuộc hành quân trực thăng vận, vì có một cán bộ đầu thú chỉ dẫn mật khu hậu cứ nơi công binh chế tạo vũ khí như lựu đạn...vv. Tiểu đoàn 1 được trực thăng vận ban đêm xuất phát từ sân bay Tây-Ninh. Trực thăng thả

chúng tôi xuống một khu rừng già, lá cây rụng tỏ sáng khắp nơi. Tôi thấy quá lạ và có lượm vài lá xem. Trong khi tôi cao hứng cảm lạ, tôi bước ra ngoài hàng ngũ, một anh thượng sĩ người nùn kéo tôi trở lại ngay hàng. Anh nói: “Phải đi theo người khác, coi chừng mình bấy khi bước ra ngoài hàng.” Lại một người nùn cứu mạng tôi.

Tôi không nhận ra trong khi di chuyển trong rừng già ban đêm mãi khi trời sáng mới nhận là tiểu đoàn đến mục tiêu: công binh xưởng du kích, có nhiều máy tiện, mộc. Rồi tiểu đoàn phải vào khu rừng thưa để bảo vệ bãi đất trống cho tổng thống Thiệu đến thị sát.

Trong lúc nghỉ trưa, chúng tôi nằm dọc hai bên con đường mòn. Bất thành lình một du kích từ phía trên con đường mòn nổ vài phát. Lúc này, tôi nằm kế khẩu đại liên sau cây bần rất lớn, gốc nó bè ra, rộng ra có thể núp sau che đạn. Bất thành lình có những tiếng nổ xuyên qua cây bần, mặt tôi bị những giọt máu tạt mạnh dính đầy máu. Tôi ngó bên phải thì thấy mặt anh xạ thủ đại liên một đốm máu, mặt tan nát. Anh được đồng đội di tản sau đó. Những người lính phía sau rút lui ra bãi trống. Tôi thấy balo-sac của đại úy tiểu đoàn trưởng còn máng trên cành cây phía trên con đường mòn. Tôi thật nhanh lên lấy túi sac đó rồi trao cho anh lính nào đó. Khi trở lại phía sau, tôi nói: “Các anh nằm ở đây khi địch xuống”, nhưng họ rút nhanh ra ngoài đồng trống. Lúc này, tôi phải chạy theo họ. Nhưng tôi bị một cành cây mọc canteen nước treo lủng lẳng. Tôi nghĩ rằng chắc chết tại đây. Vậy số mạng chết tại đây khi địch xuống. Tôi cố gắng dùng hết sức thật mạnh, giựt cành cây gãy, tôi chạy ra phía ngoài khỏi khu rừng thưa. Khi ra

khỏi khu rừng, tôi quá khát nước nên dùng nước giếng có nhiều cát. Lúc này, tôi thấy ông cố vấn to con cũng đã có mặt đây.

Rồi tôi được biết tên du kích đi xuống bên phải con đường mòn, xả súng giết chết 2 anh sĩ quan và một binh lính nằm đó. Một anh đang chờ về hậu cứ, còn một anh chờ học lớp bác sĩ. Thật hên, nếu tên du kích xuống bên trái con đường mòn, chắc mình lãnh đủ viên đạn của nó. Tên du kích này bị giết bởi quân tiếp viện từ đại đội khác. Tôi đích thân thấy anh nằm chết gần đường mòn. Một anh lính tức giận đâm anh ta một mũi dù anh ta đã chết. Anh này hơi lớn con, khoảng 30-35 tuổi?

Trong khi rút quân về, tôi gặp anh Lập, tôi có cho anh một cục fromage đầu bò vì anh là một thông dịch cho tiểu đoàn 2, do đại úy Lê Nguyên Vỹ chỉ huy. Sau này, ông ta thăng cấp tướng, lãnh đạo sư đoàn. Ông tự sát 30-4-75 dưới cột cờ bộ chỉ huy sư đoàn Bình-Long.

Trương V. Mạnh